

QVODLIBETARIIS CONCERTATIONIBVS DISCV.

TIENDA IN SCHOLIS MEDICORVM, DIE IOVIS XIII. NOVEMBRIS, M. FRANCISCO

PLACET DOCTORE MEDICO, MODERATORE.

An suis cuique humori sapor?

NO nec gignimur nec nutrimur. Itaque primorum corporum nullum, simplex corpus nullum, ac ne aqua quidem nutrit. Et qui elementa nutrent cum non nutriantur? Elementa totum id quod sunt, actum sunt, proprijs viribus ad agendum pollentia, nullius alterius indiga: alimenta contra, id quod sunt, facultate tantum sunt, corporum quæ ipsa alunt, adiutrices manus & auxiliares copias desiderant, nihil alio qui profectura. Iam verò ad viuientium conseruationem & accretionem, alimenta sunt comparata: elementa igitur, vt & metalla, cum non viuant, & accretionem nesciant, qui vitam sustentabunt & incrementa promouebunt? denique alimenta, cum altis corporibus specie sunt eadem, mox eadem futura numero: at inter viuientia, & non viuientia, quæ speciei similitudo, quæ conuenientia intercedere potest?

ANGVIS igitur, proprium & propinquum nostrali alimentum, simplex quid esse nequit. Parum certè sapiunt qui ad pauca respiciunt. Si quis enim sensu & oculorum iudicio sanguinem metiatur, simile quid, & homogeneum iudicabit. Rationem ducem si sequatur, heterogeneousum & dissimulare, humorum quatuor permixtione constatum, pronuntiabit. Ni hoc ita sit, commetitia est omnis medicorum de cathartics, delectu & substantiæ familiaritate purgantibus commentatio. Februm, in vitam nostram dira cohorte grassantium, & rata statâque periodo reuertentium, ratio omnis & doctrina peribit, homogeneum, corporis nostri partibus, systasi, crasi & chymate, tam variè discrepantibus, qui alimentum cuique suum, sufficere valebit?

ALIMENTI ergo hæ sunt dotes, vt sibi dissimile, nobis tamen simile sit & *ut optime*: vt etsi iam non viuat, vitæ tamen analogiam retineat: sed non solæ, insuper vt sapidum sit oportet: profectò saporis & alimenti tanta est necessitas & necessitudo, vt veteres, vtrumque eodem *χρῆμα*, *χρῆμα* ut *χρῆμα* nomine expresserint. Saporum vero omnes differentias, homo vnus promissimè sapit, & certissimè dignoscit, est enim gustus, tactus quidam. In eam rem linguâ donati sumus, quæ fungosa & bibula, quæ externâ & tenui membranâ prætenta, quæ mollibus *μολλὴν* *μολλὴν* *μολλὴν*, nervis conspersa, quæ insuper saluâ à paristhmij effusa, esset offusa. Quò hac tanquam medio humorum vt serum, sic & sapores omnes iudicaret: vsque adeo necesse fuit vt quicquid gustum moueret, id continuè humidum & molle esset.

ALIMENTI igitur, quod triplicem corporis nostri substantiam, ab humido primigenio olim & primum profectam, hodie fouet & tuetur, princeps & gustatilis qualitas est sapor, ex humidi cum terreno & sicco percolatione natus, agentis caloris operâ; vt eo alimentum conditum, huius mandendi & coquendi laborè tali voluptate, tanquam iucundo comite, nobis natura leuaret. Saporum plures numerantur tanquam species, sed quatuor sunt potissimæ, dulcis, amarus, acidus, & qui putatur insipidus. Dulcem & insipidum, calor moderatus: amarum excedens: acidum deficiens facit.

QVATVOR hi sapores, humoribus quatuor alimentarijs mirificè respondent & congruunt: sanguini scilicet, absolute dicto, dulcis: quia fossilis dulcibus verè nutrimur: sanguini bilioso, amarus: vt hoc sale, tanquam animâ, congesta in venis annona à putredine vindicaretur, quo fit vt biliosi, nec verminosi, nec ferè sint ventosi: sanguini melancholico acidus, vt hoc tanquam condimento languentem alioqui *ἰσχυρὸν*, natura acueret: sanguini pituitoso insipidus, vt hoc velut viatico, in vasorum penu recondito, haberemus vnde per inedia plenè nutritis, planè que laudabilis sanguinis defectum suppleremus; quod illius in hunc prompta fit & facilis conuersio.

*Ergo suis cuique humori sapor.*ASSEREBAT LUTETIÆ SYMPHORIANVS HAVTIN,
Parisinus, Anno 1608.

DOMINI DOCTORES DISPVATVRI.

M. Ioannes Degorris.
M. Renatus Charrier.
M. Franciscus Placer. Præses.

M. Richardus Marcetz.
M. Simon Bazin.
M. Nicolaus Pierre.

M. Philippus Arduyn. De S. Iacques.
M. Claudius Fauuelet.
M. Nicolaus Marchant.